

(525) — Νέον Λεξικὸν Γραικικὸν καὶ Τουρκικὸν, συντε-
θὲν παρὰ τινος τῶν εἰδημόνων, εἰς χρῆσιν τῶν βουλομένων
μανθάνειν ἐν εὐκολίᾳ τὴν τε Γραικικὴν καὶ Τουρκικὴν διά-
λεκτον. Νῦν πρῶτον τυπωθὲν. Ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Νικολάω
Γλυκεῖ, 1814. εἰς 8^{ον} μέγα.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Συντάκτης τοῦ Λεξικοῦ τούτου εἶναι ὁ Μο-
ναχὸς Ζαχαρίας Ἄγιορείτης, ἐκ Καιταρίας, ὅστις συνέταξε καὶ
τὸ Τουρκικὸν Γραικικὸν Λεξικόν. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 372.

(526) — Βειλάνδου Ἀγάθων, μεταφρασθεὶς ἀπὸ τὴν Γερ-
μανικὴν γλῶσσαν ὑπὸ Κ. Μ. Κούμα. Ἐν Βιέννῃ. αἰοῖδ'.
Τόμ. 3. εἰς 8^{ον}.

(527) — Ἀποθήκη τῶν Παίδων ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα.
Ἐν Βιέννῃ, 1814. Ἐκ τῆς τυπογραφίας τοῦ Ἰωάν. Σνίρερ
Τόμ. 2. εἰς 12^{ον}.

(528) — Ἡ Ρομενικὴ Γλῶσσα. Στὴν Τυπογραφία τοῦ
Κορρον, 1814. εἰς 12^{ον}.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Συντάκτης τῆς χυδαίας ταύτης νεοελληνικῆς
γραμματικῆς εἶναι ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ποιητὴς Ἰωάννης Βιλαρᾶς,
ὅστις κατὰ τὴν πρωτότυπον, καὶ τῷ ὄντι ποιητικὴν ἰδέαν του,
ἐδιδοχυρίζετο, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γράφεται ἡ ἀπλοελληνικὴ
διάλεκτος ἀνευ τόνων ἢ διφθόγγων, ὡς ἔχει ἡ ἐπιγραφή τῆς
περὶ ἧς ὁ λόγος γραμματικῆς του.

(529) — Ἀπολογία Ἱστορικοκριτικὴ, συντεθεῖσα μὲν
Ἑλληνιστί ὑπὸ τινος φιλογενοῦς Ἑλληνοῦ, ἐπεξεργασθεῖσα
δὲ εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τινων
σημειωμάτων ὑπὸ Ἀναστασίου ἱερέως καὶ Οἰκονόμου τῶν
Ἀμπελακίων, τῶν ἐπὶ τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν κειμένων,
παρ' οὗ καὶ ἰδίᾳ δαπάνῃ ἐξεδόθη χάριν τῶν ὁμογενῶν.
Δι' ἐπιστασίας Σπυριδῶνος Πρεβέτου Ζακυνθίου. Ἐν Τρι-
εστίῳ, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Γάσπαρος Βαΐς, 1814. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τῆς Ἀπολογίας ταύτης εἶναι ὁ ἐν
τῇ Ῥωσικῇ ὑπηρεσίᾳ Ταγματάρχης ἰατρός Λουδοβίκος Σωτή-
ρης. Τὰ τυπογραφικὰ παροράματα τῆς εἰς τὴν ἀπλήρη διάλεκτον

